

J. FÍN

3.FIN

(1916-1969)

Període 1939-1965

Del 19 de novembre al 30 de desembre 2002

Inauguració

Dimarts 19 de novembre a les 19 hores

SALA DALMAU

Consell de Cent, 349 - 08007 Barcelona - Tel. 93 215 45 92 - Fax 93 487 85 03
e-mail: arte@saladalmiau.com www.saladalmiau.com

J. FÍN (José Vilató Ruiz)
(1916-1969)

AGRAÏMENTS

Colette Jacquemin. París. (*Vídua de J. Fín*).
Pilar Vélez. Barcelona.
(*Historiadora i autora del catàleg raonat de J. Fín*).

Especial agraïment a
Xavier Vilató. París.
(*President de FAFARREO.*
Associació per a la divulgació de l'obra de J. Fín).

J. F. Martín al seu estudi de la Rue Lanneau, al fons l'obra "Abstracción" (actualment propietat del Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía), París. 1959.

J. FÍN I BARCELONA

J. Fín és un artista barceloní. Durant la seva joventut i fins l'any 1946 que marxà a París, Fín amb el seu vitalisme singular va treballar i sacsejar alhora la Barcelona obligadament adormida de la immediata postguerra –després de lluitar en una guerra, de ser reclòs en un camp de concentració i d'un servei militar d'escreix–.

Quan Fín, amb Ramon Rogent, el seu germà Javier Vilató i Albert Fabra, exposaren a les Galeries Reig de Barcelona el 1943 o quan ho féu individualment el 1945 a la Galeria Pictoria on el mateix any hi tornà amb la carpeta *24 Grabados* conjuntament amb Javier Vilató, Fabra i Pierrette Gargallo, alguna cosa estava ja passant. Uns aires nous, cautelosos encara, semblaven introduir-se i alhora recuperar-se a Barcelona. Aquesta empenta, el possibilità d'anar a París, on els germans Vilató havien estat des del febrer del 1939 fins al 3 de setembre, just quan esclatava la Segona Guerra Mundial. Tanmateix, ara hi restarà definitivament. Barcelona, des d'aleshores, ja només serà la casa dels pares i els germans, el taller d'alguns amics –sobretot Francesc Mèlich– i un munt de vivències i records que sempre l'acompanyaran.

Fín no tornà a Barcelona fins vuit anys després, l'estiu de 1954, que s'instal·là a Calella de Palafrugell on pintà nombrosos paisatges. Un any després exposà a la Sala Gaspar naturas mortes i figures. El 1956 hi fou novament present amb la seva *Tauromàquia* –testimoni del millor Fín gravador–, i el 1958 hi tornà amb obres plenes d'ocells de bec llarg. Aquesta època compaginava les seves estades estiuenques a Port de la Selva, compartides ja amb Colette Jacquemin, amb les visites a la família i els amics –sobretot els Brustenga–. Però sempre retornava a París. El treball i també una salut feble, conseqüència d'una greu intervenció quirúrgica que sofrí el 1952, l'obligaven a tornar a casa.

J. Fín i el seu amic F. Mèlich.

Mentrestant Barcelona canviava dia rere dia. Ara bé, Fín, des d'aproximadament el 1960, circumscrigué cada vegada més la seva activitat plàstica al seu entorn més pròxim, per bé que els primers seixanta foren anys de producció viva i abundant. El 1965 retornà a la seva ciutat força malalt. Havia de ser el darrer cop. Exposà a Grifé i Escoda -Barcelona, Madrid, Palma de Mallorca-. Després la malaltia el va vèncer sovint i l'obligà a trobar un equilibri entre el seu taller i el repòs forçós. De fet, aquella mostra triple fou també la darrera de l'artista. Finalment ens abandonà el 8 de març del 1969, per bé que les seves despulles foren traslladades a Barcelona i enterrades al panteó familiar del cementiri de l'Est.

Moltes obres seves van quedar simplement apuntades o esbossades, a l'espera d'una temporada millor per tal de continuar-les. Això ja era impossible de fer realitat, naturalment. Però Barcelona en ser coneixedora del seu traspàs, en conèixer la desaparició d'un d'aquells joves rebels que els anys quaranta havien contribuït a fer menys gris el panorama cultural de la ciutat, el 1971 li organitzà una gran exposició antològica al Palau de la Virreina. Sota la direcció de Joan Ainaud de Lasarte i amb la col·laboració d'amics, uns artistes i d'altres aleshores ja col·leccionistes destacats de la seva obra, com també galeristes i familiars, es preparà la mostra i un catàleg que fins fa ben pocs anys era la referència més completa -i de fet, única-, que existia sobre l'artista. Eren encara els seus contemporanis, aquells que havien viscut o conviscut amb ell.

Després vingueren anys complexos. Certa crítica excessivament ancorada en la defensa de l'abstracció i de tot el que se n'havia derivat, arraconà les aportacions de nombrosos artistes que feren un camí diferent al que la "oficialitat" contemporània d'aleshores imposava com a única homologable. Fín era un d'aquests molts artistes.

Van caler una sèrie d'anys perquè noves generacions fessin sentir la seva veu per retornar a aquests artistes la seva significació, el seu lloc, gràcies en part a la diferent perspectiva i llibertat que ofereix el transcurs dels anys i, també, a una altra sensibilitat. No fou fins al 1988 quan la barcelonina Sala Dalmau, creada el 1979 per Francesc Draper, féu la seva primera exposició de l'artista -per bé que

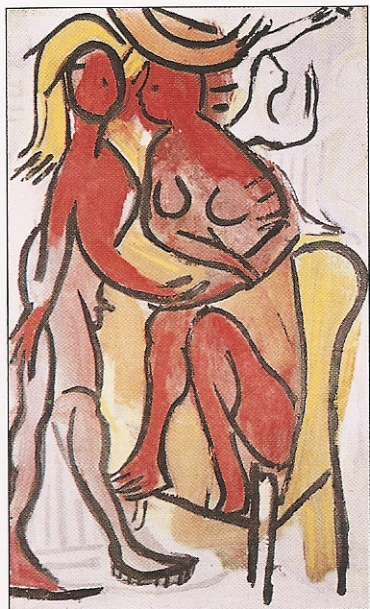
el mateix galerista ja n'hi havia dedicada una a l'efímera Sala Navarro l'any 1977, sis després de l'antològica comentada-. Ara bé, no va ser fins vuit anys després que la mateixa sala, l'1 d'octubre del 1996, just quan es commemoraven els 25 anys de la mostra antològica del Palau de la Virreina, n'inaugurava una altra dedicada en exclusiva al tema de la natura morta dins de l'obra de Fín. D'aleshores ençà la seva presència ha estat més constant en el món de l'art barceloní: a la mateixa Sala Dalmau en moltes de les seves exposicions col·lectives dels artistes de l'Escola de París; a la Biblioteca de Catalunya que mostrà els seus gravats el 1998; i a la Universitat Pompeu Fabra, en una altra mostra l'any 2000. Tot això ha significat comentar a la premsa, catàlegs d'exposicions, i fins un primer catàleg raonat de pintura i gravat, acompanyat d'una monografia, al qual goso remetre aquells que vulguin endinsar-se més especialment en el personatge i la seva obra.

Els hereus i amics de Fín, més que generosos, han fet donació a Barcelona d'importantes obres seves: des del conjunt de l'obra gràfica a la Biblioteca de Catalunya, fins a un gran tema pictòric al Museu d'Art Contemporani. És d'aquesta manera que un artista roman viu i present. Mariana Draper, actual directora de la Sala Dalmau, ha valorat sempre amb entusiasme l'obra de Fín, sobretot la seva producció d'ençà que s'instal·là a París. Ara ens ofereix un cop més la possibilitat de delectar-nos amb la seva obra, especialment -tot i que n'hi ha alguna del seu pas per La Ruche (1946-49) i de poc després- dels anys seixanta, on els seus peixos i les seves aus, sovint "marouflés" són d'un lirisme tan extraordinari i subtil que han de commoure per força.

La personalitat plàstica de Fín, és una personalitat sòlida i ben assentada, marcada per un munt de decisions que reorientaren i probablement amorosiren la seva vida. Fín va construir-se un camí molt personal, sobretot després de l'experiència abstracta de La Ruche, i esdevingué inconfusible.

Gravat "La amante", c. 1946.

Couple et fauteuil (1961-62).
46 x 27 cm. Oli/tela.

La seva potència cromàtica, sia càlida –groc de sol i vermell de foc–, sia lleu –rosat de plomes d'au i blau de cel hivernal– resta compartida amb un traç negre, viu, a manera de silueta que emmarca les figures. Fín defensava la necessitat del món real per a poder pintar.

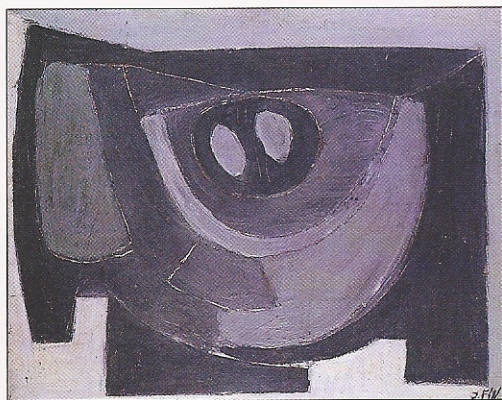
Cal el concret per arribar a l'abstracció, teoritzava l'any 1955.

El cert és que el seu món era del tot singular i gairebé intransferible: des dels seus *Math-xullamas*, els textos encara per desxifrar d'*El Fafarreo*, l'experiència de La Ruche fins a la seva darrera obra tot és seu, propi, com ell ho havia volgut.

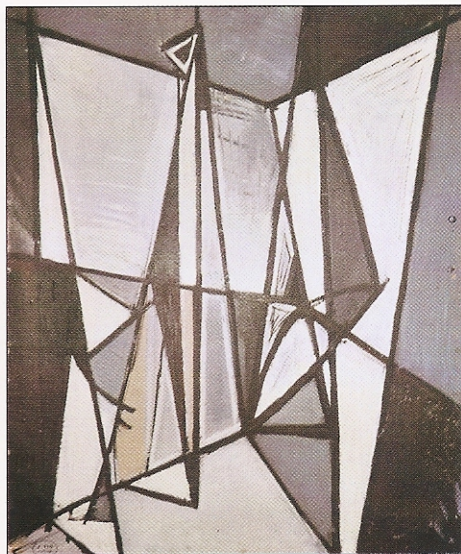
A la vista, doncs, d'aquesta selecció novament se'ns formula el desig de visitar una nova exposició antològica de l'artista car avui, ja endinsats al segle XXI, més d'una veu pot aportar una nova mirada sobre Fín. Barcelona pot contribuir novament a donar vida al seu artista, del qual encara ens resten gran nombre d'aspectes per descobrir. Tan de bó ho faci.

PILAR VÉLEZ

Arenys de Mar, 14 de juny de 2002

1

3

2

1. Composición n.º 4. La Ruche. París (1948).
81 x 100 cm. Oli/taula.
2. Composition. La Ruche. París (1947).
92 x 63 cm. Carbó/paper.
3. Composition III. La Ruche. París (1949).
65 x 54 cm. Oli/tela.

4. Gran cortina (1946-48).
188 x 190 cm. Oli/tela. La Ruche, París.

5

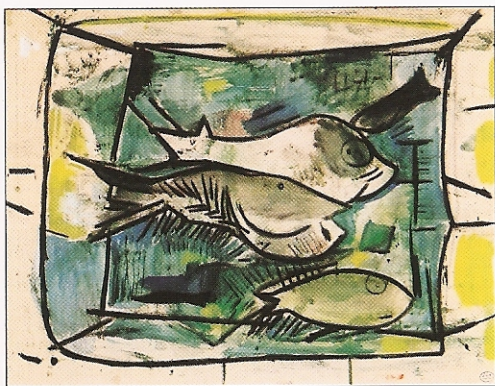

6

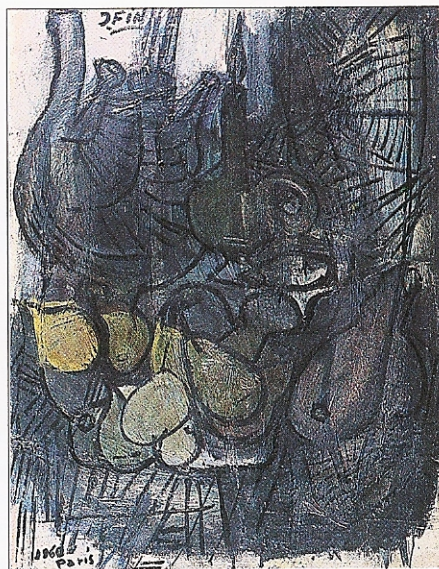
7

5. Personnages cubistes (c. 1948) 73 x 93 cm.
Oli-gouache/tela.
6. Mujer sentada con las manos en la cabeza
(1939). 91,5 x 60,5 cm. Oli/tela.
7. Nu brun et bleu (1950). 42 x 27 cm.
Gouache/paper.

8

8. Peces (1960). 80 x 108 cm.
Gouache/paper-cartró.

10

9. Composició amb peces (1961).
75 x 104 cm. Oli/paper-cartró.

10. Nature morte aux poires (1960)
63 x 49 cm. Oli/fusta.

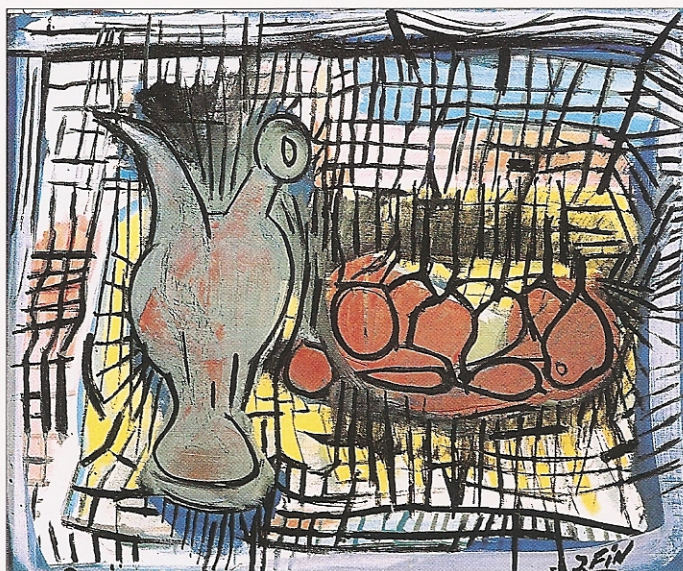
9

13

11

12

11. Musiciens (1961-62). 41 x 27 cm. Oli/tela.

12. Nature morte à la cruche (1960). 54 x 65 cm. Oli/tela.

13. La familia (1961). 44 x 28 cm. Gouache/paper.

J. FÍN

J. FÍN (José Vilató Ruiz) nace en Barcelona el 4 de enero de 1916 y muere el 8 de marzo de 1969 en París. Hijo de Juan Vilató Gómez, neuropsiquiatra barcelonés, y de Lola Ruiz Picasso. Pasa su juventud en Barcelona. Finalizado el bachillerato cursa estudios en la Escola de Belles Arts de Sant Jordi.

Fin de niño con su hermano mayor Juan.

© Archivo Vilató Ruiz.

1932

Participa en una exposición colectiva en las Galerías Emporium de Barcelona.

1934

Viaje a Mahón (Menorca), donde pinta telas repletas de personajes imaginarios.

1935

Primera exposición individual, en la Galería de les Arts Reunides, Barcelona.

1937

Gran actividad pictórica a pesar de la Guerra. Una bomba destruye su estudio.

1938

A finales de 1937, es movilizado y destinado a la provincia de Lleida.

1939

Cruza la frontera con el ejército republicano y es internado en el campo de concentración de Argelés, hasta que su tío Picasso lo reclama. El 23 de febrero llega a París con su hermano Javier. Pasa el verano en Antibes. Participa en una exposición colectiva en París a beneficio de los soldados republicanos en campos de concentración. Con el estallido de la Segunda Guerra Mundial, regresa a España.

1940

En octubre deberá incorporarse a filas nuevamente para cumplir el servicio militar en Madrid.

1941

En el transcurso de diferentes permisos pinta en Caldes de Montbui y realiza los retratos de Totote y Manolo Hugué, y en Barcelona, un biombo para su amigo Mèlich.

1942

En Madrid recopila y completa sus escritos de "El Fafarreo". En julio se incorpora al batallón de Marruecos y sale hacia Ceuta, con destino a R'Gaya.

Exposición colectiva en el Círculo de Bellas Artes de Madrid. Expone en una colectiva en las Galerías Arte de Barcelona.

1943

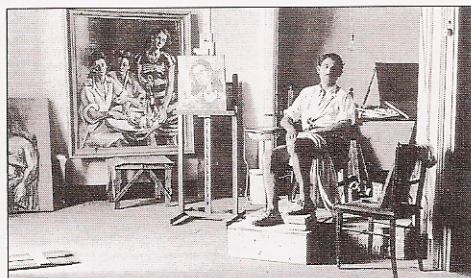
Licenciado del ejército, reside nuevamente en Barcelona.

Provisionalmente instala su taller en el estudio del pintor Ramon Rogent. En estos años forma un grupo con los pintores Alberto Fabra, su hermano Javier y Ramon Rogent, empezando un ciclo de exposiciones individuales y colectivas.

Exposición colectiva en las Galerías Arte y en las Galeries Reig de Barcelona.

1944

Por encargo de la familia Mèlich pinta el interior de la Iglesia Parroquial de Coscojuela de Sobrarbe (Huesca). Participa en la Exposición Nacional de Bellas Artes de Barcelona en el Museo de Arte Moderno.

Fin en su estudio del Paseo de Isabel II de Barcelona, 1944.

1945

Inicia una intensa actividad calcográfica en el taller de grabado artístico de su amigo Francesc Mèlich.

Exposición colectiva en la Librería Clan de Madrid, junto a E. Vicente y R. Zabaleta, entre otros. Exposición individual en las Galerías Pictoria de Barcelona. Poco después, en esta misma galería, presenta con el grupo de Pietre Gargallo, Alberto Fabra y Javier Vilató, la colección *24 Grabados*.

Exposición colectiva en la "Asociación de la Prensa de Barcelona".

1946

En enero viaja a París becado por el estado francés. Se lleva toda su producción, que paulatinamente irá destruyendo al utilizar las telas como soportes de nuevas pinturas. En octubre se instala en La Ruche (París). Participa en el Premier Salon d'Art Catalan en la Galerie L. Reyman y en el 2.º Centenario de Goya en Burdeos.

1947

Trabaja en La Ruche. Abandona la pintura figurativa y desarrolla un período pictórico llegando a la abstracción.

1948

Exposición colectiva *La Escuela de París* en la Galería Apollo, Bruselas (junto a Picasso, Bores, Conday, Domínguez, Clavé, Peinado...)

Exposición colectiva en la Union des Arts Plastiques, Bologne-Billancourt (París).

Exposición colectiva en Illums Bolighus, Oslo.

1949

Exposición colectiva *La Ruche d'hier et d'aujourd'hui* en la Galería de Berri, París. Participa en el Salon des Réalités Nouvelles, París.

1950

El estado francés adquiere una obra. Expone en la Galería Breteau, en Saint-Raphaël. Participa en el Salón de Mayo y en el Salón de Otoño de París.

1951

Expone en el Salón de Mayo y en el Salón de Otoño de París. Exposición colectiva en la Galería Bar degli Artisti, Florencia, con Poliakoff y Lopicque, entre otros.

1952

Es intervenido de una grave dolencia de la que nunca se recuperará completamente.

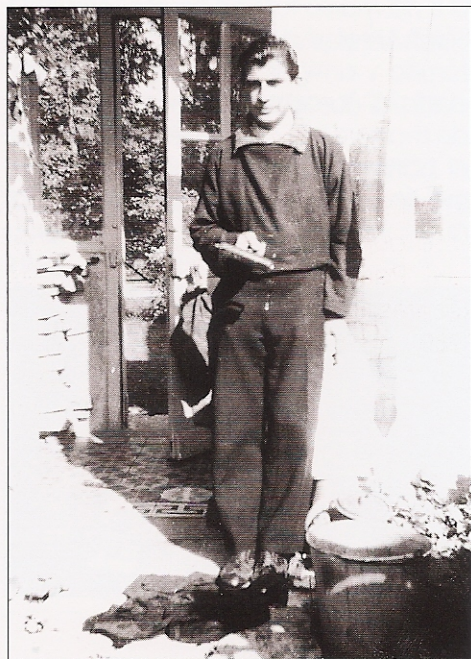
Exposición individual en la galería de Beaune, París. Expone en los Syndicats d'Initiatives de Saint Raphaël y en Vallauris. Exposición individual en la Galería de Arte Pictural de París.

1953

Pasa el verano en Haute-Marne. El estado francés adquiere una obra. Exposición colectiva con F. Jacquemin y J. Mauhin en Vert Bois, Saint-Dizier (Haute Marne) y en el Hôtel de Ville de Chaumont. Participa en el Salón de Mayo y en el Salón de Otoño de París.

1954

Viaja a España. Participa en el Salón de Mayo y en el Salón de Otoño de París.

J. Fin en Haute Marne en los años cincuenta.
© Archivo Vilató Ruiz.

1955

El estado francés adquiere una obra durante el XI Salón de Mayo de París. Pasa el verano en Sant Feliu de Guíxols, Ibiza y Formentera.

Exposición individual de "Naturalezas Muertas" en la Galería Dina Vierny de París. Exposición individual en la Sala Gaspar de Barcelona. En la Galería Verneuil, de París, expone la serie de grabados titulada *Tauromaquia*, con prefacio de Jean Cocteau. Participa en un homenaje a Machado que organiza la Maison de la Pensée Française de París: *Hommage des artistes espagnols à Machado*.

1956

Regresa a Barcelona con sus amigos César y Antoni Clavé. Viajan por Andalucía. Pasa el verano en Antibes. Segundo premio del *Prix de Deauville* con un desnudo.

Exposición colectiva *Peintures et Sculptures des artistes espagnols* en homenaje a Jacques Vidal en la Galería Vidal de París. Participa en el Salón de Mayo y en el Salon Jeune Peinture en el Musée d'Art Modern de París. Participa en el Salón *Revista* de Barcelona. En octubre expone la *Tauromaquia* en la Sala Gaspar de Barcelona.

1957

Se instala en la Rue Lanneau, París. Estancia en Londres. Pasa el verano en Bretaña. Exposición colectiva "Six spanish Painters" en The Obelisk Gallery de Washington y en Hanover Gallery de Londres. Exposición individual en la Galería Saint-Placide de París. Participa en la "Fira del Dibuix" del Reial Cercle Artístic de Barcelona con la Sala Gaspar.

1958

Pasa el verano en Port de la Selva (Girona).

Exposición individual en la Sala Gaspar de Barcelona.

J. Fín en su taller de la Rue Lanneau. París, c. 1960.

1959

Exposición individual en la Galería Saint-Placide de París.

1960

Pinta tres grandes murales en tela para la decoración de la C.S.F. (Fábrica de Artículos Electrónicos) de París.

1961

El estado francés adquiere una obra para el Museo de Arte Moderno de París.

Exposición individual en la Galería Lucie Weil de París. Exposición colectiva en la alcaldía de Nérac (Lot et Garonne).

Exposición en la Galería Verena Müller, Berna (Suiza). Exposición *L'école de Paris* en la Galería Charpentier. Colectiva en la Galería Pest de Nassau (Islas Bahamas).

1962

Pasa el verano en Sologne. En octubre deja el "Quartier Latin" y se traslada a Montmartre.

1963

Exposición colectiva en la Galería 7 de París *L'Oeil de Boeuf*.

1964

Año de mucha actividad. Pinta desnudos y naturalezas muertas.

1965

Ya muy enfermo vuelve a España para exponer en las Galerías Grifé y Escoda de Barcelona, Madrid y Palma de Mallorca. *I Premi de Pintura "La Punyalada"* en el Palau de la Virreina, Barcelona.

1966-68

Debido a su enfermedad, reparte su tiempo entre el taller y el descanso. Realiza algunos grabados con el caballo como tema principal. Pinta cerámicas y también empieza una serie de pinturas con desnudos, pájaros y caballos que no podrá finalizar.

1969

El 8 de marzo fallece en el hospital de Saint-Antoine de París, rodeado de su familia y amigos. Su cuerpo es trasladado a Barcelona y enterrado el 20 de marzo en el cementerio del Este en el panteón familiar. Exposición póstuma en la Galería Madoura de Vallauris.

Colette, Jacqueline y Picasso en la Galería Madoura de Vallauris, 1969

EXPOSICIONES PÓSTUMAS

1969

J. Fín 1916-1969. GALERIE MADOURA, Vallauris.

1971

Exposición antológica J. Fín 1916-1969. PALAU DE LA VIRREINA, Barcelona.

1975

Hommage à J. Fín. La Ruche 1947. GALERIE CHRISTIANE COLIN, París.

Colectiva GALERIE LES TAVELLES, St. Rémy de Provence.

Colectiva GALERIA IANUA, Barcelona.

1976

Colectiva SOCIÉTÉ GÉNÉRALE, Reims.

1977

J. Fín (José Vilató Ruiz 1916-1969) GALERÍA PONCE, Madrid, organizada por Ana Vázquez de Parga.

Colectiva GALERÍA PONCE, Madrid.

J. Fín (José Vilató Ruiz 1916-1969) SALA NAVARRO, Barcelona, organizada por Francesc Draper.

1978

J. Fín (José Vilató Ruiz 1916-1969). SALA DE CULTURA SANT JORDI, Granollers. Presentación de Rafael Santos-Torroella.

J. Fín (José Vilató Ruiz 1916-1969). SALA DE ARTE DE LA TORRE NUEVA. Zaragoza.

1979

Colectiva. *Escuela Española de París*. SALA DALMAU, Barcelona.

1980

Colectiva *Pintura 1917-1980*. GALERÍA RUIZ CASTILLO, Madrid.

1981

J. Fín 1916-1969. GALERIE SUILLEROT, París.

Colectiva *Dotze artistes catalans amics de Picasso*. GALERIA RENÉ METRAS, Barcelona.

1982

Colectiva *Art catalan contemporain*. CENTRE CULTUREL PIERRE BAYLE, Besançon.

1984

Colectiva *Escuela de París*. SALA DALMAU, Barcelona.

1986

Colectiva *Escuela de París*. SALA DALMAU, Barcelona.

1988

Exposición homenaje J. Fín 1916-1969, SALA DALMAU, Barcelona.

Colectiva *Abstraction 1. Dessins de Peintres et de Sculpteurs*, GALERIE CALLU MÉRITE, París.

1989

Fín graveur SAGA '89. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Fín graveur GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva *Pintors de la galeria*. SALA DALMAU, Barcelona.

Colectiva *Deu anys de Galeria 1979-1989*. SALA DALMAU, Barcelona.

1990

Colectiva SAGA '90. GALERIE LA FENÊTRE, París.

1991

J. Fín. Gravures SAGA '91. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva SAGA '91. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva *Escuela de París y otras Vanguardias*. SALA DALMAU, Barcelona

1992

J. Fín 1916-1969. GALERIE ST. MARTIN, Cognac.

Colectiva *Des fenêtres à la fenêtre*. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva GALERIE SAINT GILLES, París.

Colectiva GRAFIC ART. GALERIE LA FENÊTRE, Barcelona.

Colectiva SAGA '92. GALERIE LA FENÊTRE, París.

1993

Colectiva ESTAMPA '93. GALERIE LA FENÊTRE, Madrid.

Colectiva SAGA '93. GALERIE LA FENÊTRE, París.

1994

Colectiva. *Artistes del Cercle Maillol. Homenatge a Pierre Deffontaines 1894-1978*.

SALÓ DEL TINELL, Barcelona.

Colectiva SAGA '94. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva ESTAMPA '94. GALERIE LA FENÊTRE, Madrid.

Colectiva *Escuela de París*. SALA DALMAU, Barcelona.

1995

Colectiva SAGA '95. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva ESTAMPA '95. GALERIE LA FENÊTRE, Madrid.

Colectiva *Avantguardes històriques i Escola de París*. SALA DALMAU, Barcelona.

1996

J. Fín, une vie de peinture. GALERIE LA FENÊTRE, París.

J. Fín, une vie de gravure. CENTRE D'ÉTUDES CATALANS, París.

Colectiva SAGA '96. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva ESTAMPA '96. GALERIE LA FENÊTRE, Madrid.

Colectiva *Avantguardes figuratives*. GALERIA BEIDA, Barcelona.

Colectiva *Vanguardias históricas y Escuela de París*. SALA DALMAU, Barcelona.

La natura morta a l'obra de FÍN. SALA DALMAU, Barcelona. En este acto se hace donación de una obra al MACBA.

1997

La familia Vilató hace donación de un conjunto de planchas calcográficas, estampas y litografías a la Biblioteca de Catalunya de Barcelona.

Colectiva SAGA '97. GALERIE LA FENÊTRE, París.

Colectiva ESTAMPA '97. GALERIE LA FENÊTRE, Madrid.

Homenatge a J. Fín a la Sala Dalmau, Barcelona, 1996. De izquierda a derecha, F. Fontbona, J. M.ª Ainaud de Lasarte, E. Jardí, F. Draper, C. Jacquemin, P. Vélez, F. Miralles i P. Verrié. © Sala Dalmau.

Colectiva Avantguardes històriques. SALA DALMAU, Barcelona.

1998

J. Fín gravats. BIBLIOTECA DE CATALUNYA, Barcelona. Publicación del catálogo de su obra gráfica, a cargo de Pilar Vélez.

1999

Exposición antológica y presentación del catálogo razonado de la obra de J. FÍN, obra de Pilar Vélez, editado por Ediciones Omega, bajo el patrocinio de la Fundación Picasso Reventós. INSTITUTO CERVANTES, París (1999) y UNIVERSITAT POMPEU FABRA, Barcelona (2000).

2001

Colectiva Escuela de París. SALA DALMAU, Barcelona.

El Museo Nacional Centro Arte Reina Sofía (M.N.C.A.R.S.) adquiere una obra.

2002

Colectiva Picasso: amigos y maestros españoles. PALACIO EPISCOPAL de Málaga.

Colectiva Pintores españoles en París. MUSEO DE JAÉN y FUNDACIÓN CAJA "LA GENERAL", Granada.

J. Fín. Período 1939-1965. SALA DALMAU, Barcelona.

J. FIN

Consell de Cent, 349 - 08007 Barcelona - Tel. 93 215 45 92 - Fax 93 487 85 03
e-mail: arte@saladalmau.com www.saladalmau.com